

ще ми служишъ!“ Той му показва пътя, а остава съществото само да Му служи или не, както то иска. Богъ не е отъ слабитѣ. Ако ние Му служимъ, ако ние се молимъ, то е зарадъ настъ, не е заради Бога. То е за нашето облагородяване. Обаче, не е безразлично на Бога, дали ще Му служимъ или не, но като служимъ на Бога, само тогава укрепватъ въ настъ вътре онѣзи скрити сили.

Сега, онѣзи отъ васъ, които сѫ богати, рѣщете да служите на Бога! Нѣма да питате какъ. Този въпросъ е рѣшенъ у настъ. Никога не питайте какъ да служите. Казва нѣкой: трѣба да любишъ! Ама какъ? — Не питайте. Любовъта не позволява да я питашъ. Истината никога не позволява да я питашъ. Ако не знаешъ, ще мълчишъ, докато разрѣшишъ този въпросъ. Всичкиятъ грѣхъ е тамъ, въ питането. „Ама какъ да те любя?“ А, ти не говоришъ истината, лъжешъ себе си, лъжешъ и мене. Нѣкой те ощипе. Започвашъ: „Тѣй ли трѣбаше да ме ощишвашъ?“ Вземешъ книгата на живота, отворишъ я и четешъ: „Азъ дойдохъ при тебе, бѣхъ гладенъ, голъ, босъ, трѣбаше да ме на хранишъ, да ми омиешъ краката, да ме облечешъ.“ Казвашъ: „Ето, тѣй трѣба да любимъ Бога!“ Да, туй е правилно. Туй, което искашъ за себе си, направи го и на другите. Нито повече, нито по-малко! Ако направишъ съ единъ милиметъръ по-горѣ, ти грѣшишъ; ако направишъ съ единъ милиметъръ по-долу, пакъ грѣшишъ. Ще бѫдешъ тѣй точенъ, тѣй справедливъ, и спрѣмо себе си, и спрѣмо своите близки. Ние, съврѣменните хора, се страхуваме отъ Правдата. Щомъ говоришъ за Правдата, тя трѣба да бѫде абсолютно справедлива и спрѣмо васъ, и спрѣмо мене. Тогава, защо ще се страхувамъ? Азъ трѣба да бѫда абсолютно справедливъ спрѣмо себе си: спрѣмо своите чувства, спрѣмо своите мисли и спрѣмо своите постѣжки. Ако азъ имамъ единъ хлѣбъ, и дойде при мене единъ гладенъ воль, азъ ще го раздѣля съ него точно тѣй, както бихъ го раздѣлилъ съ нѣкой човѣкъ. Азъ постѣжвамъ тѣй, както говоря, у мене има единъ мораль, който вие не знаете какъвъ е. Ще ви го кажа. Вие го знаете, но не го прилагате. Минавамъ прѣзъ гората, виждамъ единъ жа-